

πίδα. Ἡ ἔλλειψις τῆς γυναικὸς (ἐννοεῖται τῆς ὡραίας) ἤθελε καταστήσει τὸν κόσμον κόλασιν ἀποτρόπαιον. Πρὸς ταῦτα συμφωνεῖ καὶ ὁ μακαρίτης φίλος μας ποιητὴς Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, λέγων :

Ὅπου Ἀφροδίτη λείπει
ἡ ζωὴ ἔναι πάντα λύπη,
κι' ὅπου δὲν γελά ὁ ἔρως
παντοῦ κλαίει ἐκεῖ τὸ μέρος.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΝΕΥΤΩΝ.

Ὁ Ἰσαάκ Νεύτων ἐγεννήθη τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ Γαλιλαίου, τὴν 25 Δεκεμβρίου 1642, εἰς Κολτερσβόρθην τῆς κομητείας Λίγκολν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ

εἶχεν ἀποθάνει μῆνας τινὲς πρότερον ἐν τῇ μικρᾷ πατρικῇ ἰδιοκτησίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργει ὁ ἴδιος. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ κατ' ἀρχάς, ἀνὰ κλῆρον τὴν φροντίδα τῆς ἀνα-

τροφῆς του, δωδεκαετῇ ἐπεμψεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Γράνθαμ, ἐνθὺ ἐμαχθε τὴν Λατινικὴν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης κλίσεώς του, διακρίθη εἰς τὴν μηχανικὴν· διότι διήρχετο καὶ αὐτὸν τὸν τῆς διασκεδάσεως του χρόνον, κατασκευάζων μικροὺς μύλους, τοὺς ὁποίους, διὰ διαφόρων μηχανισμῶν, κατῴρθον νὰ κινῶνται. Ἡμέραν τινὰ διὰ μικρᾶς τιμῆς θήκης ἀντεσκεύασε τοῦ ὕδατος ὥρολόγιον, τοῦ ὁποῖου ὁ δείκτης ἐκινεῖτο διὰ μικροῦ τεμαχίου ξύλου, βυθισμένου ἐν τῷ ὕδατι· οὕτω δὲ ἐστήσεν ἀρκετὰ καλὴν πλάκα ἡλιακοῦ ὥρολογίου. Πάντα ταῦτα τὰ ἐργαλεῖα τὰ ἀπνοικίως κινούμενα, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς φίλους του ζωνηρὸν δι' αὐτὸν θαυμασμόν. Ἐναντίον ἑμῶς ἔλων τούτων τῶν ἐνδείξεων ἐμφύτου κλίσεως πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ὅταν ἀφῆκε τὸ σχολεῖον ἠθέλησε νὰ γείνη ἐνοικιαστῆς ἀγροτικοῦ κτήματος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐνασχολῆται ἐπὶ τῶν κτηνῶν καὶ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν γεωργῶν, ἐλησημόνει ἀνάγινώσκων ὑπὸ τὰ δένδρα· ἡμέραν τινὰ μάλιστα, ἐνῷ ἔμελλε νὰ πορευθῇ πρὸς πώλησιν τῶν προϊόντων τῆς ἐπαύλεως εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Γράνθαμ, ἐπεδόθη εἰς τὴν λύσιν μαθηματικῶν προβλημάτων ἐν τῷ ἐπὶ τῆς στέγης μεμονωμένῳ δώματί του, ἐγκαταλείπων τὴν φροντίδα τῶν λοιπῶν εἰς τινὰ ἀρχαῖον ὑπὸνέτην, συνοδεύσαντα αὐτὸν ἐν τῇ ἐνοικιασθείσῃ ἐπαύλει. Ἡ μήτηρ του ἀκολουθοῦσα προσεκτικῶς ἔλα τὰυτὰ τὰ σημεῖα φυσικοῦ πλεονεκτήματος, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ πέμψῃ αὐτὸν μὴνᾶς τινὰς ἔτι εἰς τὸ σχολεῖον· τὴν δὲ ἦν Ἰουνίου 1660, ἐθαυμάσθη ὡς μαθητῆς, εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Κανταβριγίας.

Ὁ ζῆλος, τὸ πνεῦμα, ἡ ἀπλότης καὶ ὁ τὴν συμπάθειαν κινῶν χαρακτήρ αὐτοῦ, τῷ ἐξησφάλισαν ἀμέσως τὴν ὑπόληψιν τῶν διδασκάλων του καὶ τὴν φιλίαν τῶν συμμαθητῶν του, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίθη κατόπιν ὁ Ἰσαάκ Βαρρόν, ὡς ἱεροκῆρυξ καὶ ὡς μαθηματικός. Ἐκ τῶν πρώτων βιβλίων, ἅτινα ὁ Νεύτων ἐσπούδασεν ἦσαν ἡ Λογικὴ τοῦ Σωνδερσῶνος, ἡ ὀπτικὴ τοῦ Κεπλέρου, ἡ Ἀριθμητικὴ τοῦ Οὐάλλη καὶ ἡ Γεωμετρία τοῦ Καρτεσίου· ἀλλὰ τὸν Εὐκλείδην πολὺ ὀλίγον ἀνέγνω καὶ ἀργότερα ἐλυπεῖτο, ἔ-

λεγον, διότι δὲν ἐπεδόθη βαθύτερον εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἐν μέρος τῆς φυσικῆς, περὶ φωτός, ἤκιστα καταληπτὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἰδίως· ἤρχισεν ὅθεν νὰ ἐνασχολῆται· καὶ ὁ μὲν Καρτέσιος ἔλεγεν, ὅτι τὸ φῶς παράγεται ἐκ τῶν κυματισμῶν πηγῆς λεπτοτάτης καὶ λίαν ἐλαστικῆς, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε πληροῦσθαι τὸ ἄπειρον· ὁ δὲ Νεύτων ἔλαβε ποτῆριον γωνιώδες, πρίσμα, καὶ κατῴρθωσε νὰ πίπτῃ ὁ ἥλιος ἐπὶ τοῦ πρίσματος τούτου διὰ μικρᾶς ὁπῆς ἀνοιχθείσης ἐπὶ τοῦ παρὰ θυροφύλλου σκοτεινοῦ τινος θαλάμου· τοῦτο τὸ πείραμα ἀπέδειξεν αὐτῷ, ὅτι τὸ φῶς ἀντανακλώμενον παρῆγεν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνα ἐπτὰ διαφόρων χρωμάτων. Διὰ σειρᾶς δὲ εὐθυῶν καὶ ποικίλων πειραμάτων ἀπέδειξε τὰ σπουδαῖα ταῦτα ζητήματα· ὅτι τὸ φῶς σύγκειται ἐξ ἀκτίνων δυναμένων νὰ διαιρέθωσιν· ὅτι ἐκάστη ἀκτὶς τοῦ φωτός σύγκειται ἐξ ἐπτὰ ἀκτίνων ἀρχηγόνων, ἐκάστη τῶν ὁποίων πάλιν εἶναι μαλλον ἢ ἑλαττον ἐπιδεκτικὴ διαθλάσεως ἢ αἱ ἄλλαι πρώται. Ἡ θεωρία τοῦ Καρτεσίου λοιπὸν ἀνεστράφη καὶ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη τῆς ὀπτικῆς τέλος ἀνεκαλύφθη.

Κατὰ τὸ 1666 δὲ, ἐπειδὴ ἐπιδημία ἐνέσκηψεν αἰφνηδίως εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Κανταβριγίας, ὁ Νεύτων διὰ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἀπεσύρθη ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του. Ἐστερήθη λοιπὸν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τῶν πηγῶν τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν ὠφελίμων πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἐκ τῶν πρὸς πεπαιδευμένους συνδιαλέξεων του· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ αὕτη δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιοσημεῖωτος ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐπιστήμης· διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς μονώσεώς του ταύτης ἀνεκάλυψε τὴν θεωρίαν τῆς βαρύτητος, δηλ. τὴν διεύθυνσιν τῶν σωμάτων πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἡμετέρας σφαίρας. Ἡμέραν τινὰ, ἐνῷ ἐκάθητο εἰς τὸν κήπὸν του, εἶδε πίπτον μῆλον ἐκ τινος δένδρου, καὶ ἤρξατο πάραυτα νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῶν γενικῶν νόμων, οἵτινες κατ' ἀνάγκην ἐπενεργῶσιν ἐπὶ τῆς πτώσεως ὅλων τῶν σωμάτων· ὅταν δὲ κατόπιν ἐπανέλαβε τὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐρεῦνας του, εὗρεν ὅτι ἡ

αίτια, ἥτις προξενεῖ τὴν πτώσιν μήλου τινὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κρατεῖ τὴν σελήνην καὶ τοὺς πλανήτας εἰς τὰς ἐκυτῶν τροχίας, καὶ κανονίζει δι' ἀπλῆς καὶ θαυμασίας δυνάμεως τὰς κινήσεις ὅλων τῶν οὐρανίων σωμάτων. Τοιουτοτρόπως ὄθεν ὠφελούμενος ἐκ τῶν νόμων τοῦ Κεπλέρου καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρατηρήσεων καὶ σκέψεων, ἐφθασεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων, τῆς ὁποίας ἡ γνῶσις προήγαγε τὴν ἀστρονομίαν εἰς ἀναμφισβήτητα ἀστρονομικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Κανταβριγίαν, τὸ 1667, προσελήφθη ὡς ἀναπληρωτῆς Καθηγητοῦ εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ μετὰ δύο ἔτη διεδέχθη ὡς Καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν τὸν φίλον του διδάκτορα Βαρρόν, δόντα τὴν παραιτήσιν του. Ἐν τῷ διαστήματι χρόνου τινὸς αἱ μεγάλαι αὐτοῦ ἀνακαλύψεις εἰς τὴν ὀπτικήν ὑπῆρξαν τὸ πρῶτιστον ἀντικείμενον τῶν παραδόσεών του· ἐξέθηκε τὴν νέαν περὶ φωτὸς καὶ χρωμάτων θεωρίαν του μετὰ τόσης εὐκρινείας, ὥστε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη περὶ αὐτῶν ἀμφισβόλια ὑπῆρχε, καὶ τὸ πολυάριθμον ἀκροατήριόν του ἐθαύμασεν ἐνταυτῷ τὴν ἱκανότητα τοῦ Καθηγητοῦ καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἐφευρετοῦ. Τὴν 21 Δεκεμβρίου 1671 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Σάρουμ, μέλος τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας, ἐπρότεινε τὸν Νεύτωνα ὡς ὑποψήφιον μέλος. Αὕτη ἡ ἐταιρία εἶχε προορισμὸν ὁμοιον τοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἥτοι, ἀπὸ τοῦ 1645, σοφοί τινες τοῦ Λονδίνου συνεφώνησαν νὰ συνέρχωνται ἀπαξ καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ πραγματεύωνται περὶ μαθηματικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων, τὸ 1660 ὁμοῦς μόνον ἡ ἐταιρία ἐτακτοποιήθη, καθόσον κανονισμός τις τοῦ 1662 ἐθεμελίωσε ταύτην, διελθοῦσαν δυσκόλως τὴν ἐποχὴν τῆς πανώλους καὶ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς ἐν Λονδίῳ. Κατὰ τὸ 1667 ἠρίθμει διακόσια μέλη, τῶν ὁποίων ἕκαστον προσήνεγκε συνδρομὴν ἑνὸς σελινίου καθ' ἑβδομάδα. Εἰς τὴν εἰδησιν τῆς ὑποψηφιότητός του, οὕτως αὐτοδούλως προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Οὐάρεδ, ὁ Νεύτων ἐγραψεν ἐπιστολὴν εὐχάριστήριον, ἐν ᾗ ἔλεγεν ὅτι, εἰν ἐξελέγε-

το μέλος, θὰ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, διακοινῶν τῇ ἐταιρίᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ταπεινῶν καὶ μοναστικῶν ἐρευνῶν του, αἵτινες ἤθελον γέινει ὠφέλιμοι πρὸς τὸν ἐπιστημονικὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον προτίθεσται. Ἐκλεχθεὶς ὄθεν τὴν 11 Ἰανουαρίου μέλος, ὑπεχρεώθη νὰ γράφῃ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ χορηγῇ τὴν ἑβδομαδιαίαν συνεισφοράν του, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀφαιρῇ ἐν σελίνιον καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τοῦ μισθοῦ του, ὃν ἐγκατέλειπε τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὡς πρὸς ἑαυτὸν αἱ ἐπιθυμίαι του ἦσαν τόσον μέτραι, ὥστε δὲν παρεπονεῖτο ποτὲ διὰ τὴν ἄλλειψιν χρημάτων, ἐκτὸς ὅταν ἤναγκάζετο νὰ μὴ ἀγοράζῃ βιβλία ἢ ἐργαλεῖα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην, καὶ νὰ μὴ βοηθῇ εἰς τὴν δυσυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἦτο τότε δέκα ἐννέα ἔτων. Ἡ δὲ πρώτη διακαινῶσις αὐτοῦ ἐφάνη κατὰ τὸ 1672 εἰς τὸν 24 ἀριθμὸν τῆς ἐκδιδομένης ἐπιστημονικῆς λογοδοσίας, περιέχουσα τὰς ἐπὶ τοῦ φωτὸς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος 1683 συνέθεσε τὸ μέγα ἔργον του, ἀρχὰς φυσικῆς φιλοσοφίας, καὶ τὴν 28 Ἀπριλίου 1686 τὸ χειρόγραφον παραδοθὲν εἰς τὴν βασιλικὴν ἐταιρίαν τῷ ἐπιστράτῃ· ὁ Ἀπρονόμος Χαλέυ εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφορὰν καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ἡ ἐταιρία ἀπεφάσισε τὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἔξοδα· ἀλλὰ πάραυτα ἡ ἐταιρία ἀνέθηκε τῷ Χαλέυ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὸ βιβλίον ἐφάνη περὶ τὰ μέσα τοῦ 1687 μὲ λатινικά ἐξάμετρα γεγραμμένα ὑπὸ τοῦ Χαλέυ πρὸς τιμὴν τοῦ Νεύτωνος· τὰ ἀντίτυπα τῆς πρώτης ἐκδόσεως δὲν ἐπωλήθησαν πλέον τῶν 12 σελινίων. Τὸ χειρόγραφον δὲ τοῦτο ὁλόκληρον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ συγγραφέως εἶναι ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας, ἥτις κατέχει ἐκτὸς τούτου, πλάκα ἡλιακοῦ ὥρολογίου ὑπὸ τοῦ Νεύτωνος παιδίου ὅντος κατασκευασμένην, καὶ τὸ περίεργον ἀντανεκλαστικὸν τηλεσκόπιον κατασκευασθὲν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ 1671. Ἡ δημοσίευσις τοῦ ἔργου τούτου ἀπέδωκε καὶ ἐθεμελίωσε τὴν ὑπόληψιν τοῦ Νεύτωνος· ἐκτοτε δὲ ἐντιμοὶ καὶ πλούσιοι ἤλθον νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι. Κατὰ τὸ ἔτος 1688,

τὸ ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἔθεσε ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν Γουλιέλμον τῆς Ὁρηγίας, ἐξελέχθη διὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσιν τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὸ κοινοβούλιον, καὶ ἡ αὐτὴ τιμὴ τῷ ἐνεπιστεύθη ἐκ νέου κατὰ τὸ 4701. Τὸ 1695 ὠνομάσθη ἐπιθεωρητὴς ἐπὶ τοῦ Νομισματός, καὶ κατήντησε διευθυντὴς τὸ 1699. Τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρίσις ὠνόμασεν αὐτὸν ἀντεπιστέλλον μέλος. Τὸ 4703 ἡ βασιλικὴ ἐταιρεία ἐξέλεξεν αὐτὸν Πρόεδρον, καὶ ἐξηκολούθει ἐκλέγουσα καθ' ἑξῆς τὰ ἐπόμενα ἔτη, εἴκοσι καὶ πέντε φορές ἐν ὅλοις, μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Οἱ σοφοὶ ὅμως δυστυχῶς συνεπάγουσι διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀνακαλύψεων συζητήσεις δυσχερεστοὺς οὐδὲν ἄλλο πράττομεν ἐνταῦθα ἢ νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς πρὸς τὸν συνάδελφον αὐτοῦ Χουκ φιλονεικίας, τὴν μεγάλην συζήτησιν εἰς τὴν ὁποίαν περιέπλεξαν τὸ ὄνομα τοῦ κατὰ τοῦ Λεϊβνίτιου διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπειροστών, καὶ τῆς περὶ τῆς ὑγρῶν πραγματείας, καὶ τὴν δυσχερεστοτέραν ἐτι ἔριδα, ἥτις κατέστησε τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Γρανθ' ἤης, Φλαμστάεδ ἀδιάλλακτον αὐτοῦ ἐχθρόν.

Ἐκτὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύκλου ἐν τῇ ἰδιωτικῇ αὐτοῦ ζωῇ, ὁ Νεύτων ἦτο ἀπλοῦς, χαρίεις καὶ εὐπροσῆγορος ὑπετάσσεται ἄνευ δυσθυμίας καὶ εἰς τὰς ἀφορήτους πολλάκις ἐπισκέψεις, ἀλλ' ἀνεπλήρου τὴν ἀπώλειαν ταύτην τοῦ χρόνου ἐγχειρόμενος τὴν πρωίαν καὶ διανέμων τὰς ἀσχολίας τοῦ διὰ τρόπον μεθοδικόν· οὕτως εὔρε τὸ μέσον νὰ ἐργάζεται μέχρι τέλους ἐλεύθερος ὡς εἶχε βιβλίον τι ἐνώπιον καὶ γραφίδα τινα εἰς τὴν χεῖρα· τὰ δὲ γενναῖα αἰσθήματά τοῦ τῷ ἐνέπνευσαν ἀξιωματικά τι, μὴ ἐπαναληφθὲν παρ' ἄλλου· «οἱ οὐδὲν δίδοντες πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῶν, πραγματικῶς οὐδὲν ποτε δίδουσι». Τὸ πνεῦμα τοῦ διατέλει ἀκμάειον καὶ τὸ σῶμά τοῦ σχεδὸν μὴ ὑποκαίμενον εἰς ἀσθενείας πρὶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἀπέθανε δὲ τὴν 20 Μαρτίου 1727 ὀγδοήκοντα τεσσάρων ἐτῶν μετ' ἀξιοσημειώτου γαλήνης.

Ἀπέδωκε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐ-

πιστήμην καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνακαλύπτων τὰς ιδιότητες τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων, ἐξηγῶν τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν, τὴν πορείαν τῶν κομητῶν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παλιρροίας. Γεωμέτρης, Φυσικὸς καὶ Ἀστρονόμος, ὁ Νεύτων εἶχε μόλις ἴσους, ποσῶς ὅμως ἀνωτέρους αὐτοῦ, καὶ ἐν ταύταις ἔλεγεν ὁ ἴδιος μετὰ πραγματικῆς μετριοφροσύνης ὅτι ἦτο παιδίον ἐνασχολούμενον νὰ συλλέγῃ τοὺς ἐπὶ τῆς ὕλης χάλικας, ἐνῶ ὁ ἄπειρος Ὀκεανὸς τῆς ἀληθείας ἐκτείνεται ἀνεξερευνήτος ἐνώπιον αὐτοῦ.

ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΜΕΙΔΙΑΜΑ.

Τὸ δάκρυ ἀνδρὶ οὐ πρέπει, τῇ γυναικὶ μάλλον ἀρμόζον καὶ ἴδιον τῇ φύσει αὐτῆς· μειδίαμα ἀνδρὶ τε καὶ γυναικὶ ἰδιάζει καὶ οὐκ ἰδιάζει.

Α'.

Τὸ δάκρυ τοῦ παιδὸς τὸ μετὰ συναισθήματος γενόμενον ὑποδεικνύει ἐπιμονὴν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπομονήν.

Τὸ δάκρυ τοῦ νέου ἀπειρίαν δηλοῖ.

Τὸ δάκρυ τοῦ ἀνδρὸς ἀνανδρίαν τεκμαίρεται.

Τὸ δάκρυ τοῦ γέροντος βλακείαν φανερώνει.

Τὸ δάκρυ τῆς παρθένου εἶναι δρόσος τῆς πρωΐας τοῦ ἔχρος.

Τὸ δάκρυ τῆς ὑπάνδρου εἶναι βροχὴ ῥαγδαία, στιγμιαία θύελλα.

Τὸ δάκρυ τῆς γράϊας εἶναι γάλαζα ἢ χιών, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς· εἶναι γεγονὸς ἀπλοῦν.

Τὸ δάκρυ τῆς ὠραίας διακάμπτει ὡς μαργαρίτης, ἀλλ' εἶναι συνήθως προμήνυμα ἐκραγησομένης θυέλλης· εἶναι σαγήνη· εἶναι ἀκατανόητον.

Τὸ δάκρυ τῆς δυσμόρφου κυλιδόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ὡς ἡ σφαῖρα τοῦ λαβύρινθου